

„Drž mi palce.“ Schovám fotku do kabelky a zhluboka se nadechnu.

Slunce mě hřeje v obličejí a já se usmívám, když se spolu s ostatními Londýňany plahočím po Regent Street. Mám na sobě to nejelegantnější oblečení, které jsem ve skříni našla – černou sukni, která je, jak se obávám, na pohovor krátká, ale bude muset stačit, bílou halenku, roztomilý černobílý puntíkový šátek a černý trenčkot. Boty na vysokém podpatku mě tlačí, ale je mi to jedno. Nemám tu žádnou práci, přátele, ani moc peněz. Překvapivě mě nic z toho příliš nestresuje, znamená to ale, že můj osud do značné míry závisí na úspěchu dnešního pohovoru. Práce není nazbyt. V oboru umění a starožitností není nijak moc volných míst ani v těch nejlepších dobách, teď je to ale na trhu obzvlášť zlé. Moje jediná další alternativa je zatím čistě hypotetická – alespoň dokud agentura nepotvrdí, že zvěsti jsou pravdivé. Šušká se, že se na trhu objeví velmi atraktivní místo, ale dokud se šuška nepotvrdí, nemůže mi agentura říct nic bližšího. Takže dnešní pohovor zkrátka musí dopadnout na jedničku. Nemůžu se přece spoléhat na možnost, která zatím vůbec není skutečná. Prežiju už jen měsíc, než bude čas zaplatit další nájem za můj byt v jižním Londýně. *Byt?* Musím se v duchu usmát. Ty dvě místnosti se těžko dají považovat za byt. Všechno, totiž ložnice, kuchyň, obývací pokoj, jídelna – je nacpané v jedné místnosti. Druhá místnost je ubohoučká koupelna. Ale jsem tam doma, a to je dobrý začátek.

Dojdu na konec ulice, zastavím se na kraji chodníku, rozhlédnu se a pak se podívám na hodinky. Mám patnáct minut na to, abych našla cestu na adresu, kterou jsem si zapsala, a vůbec netuším, kterým směrem bych se měla vydat. Najdu si instrukce, které mi poslali, jenže mi nedávají žádný smysl,

a tak popadnu telefon a otevřu si Google mapy. Jenže nemám připojení k internetu a mám najednou co dělat, abych tím zatraceným krámem nepraštila o zeď, když si uvědomím proč – došly mi totiž data.

„Do hajzlu,“ zakleju pro sebe a skočím do cesty jakému si byznysmenovi. „Promiňte, nemohl byste mi říct, kde je Bond...“ Odhodí mě stranou a frustrovaně se zaškaredí bez jediného slova omluvy, zatímco se protlačí okolo mě. „Hezky pěkně,“ zamumlám si pro sebe a napřímím se. „Mohla byste mi prosím pomoci?“ Odchytím elegantně oblečenou dámu, ale ta mi jen máchne mobilem před obličejem, než si ho zase přiloží k uchu a pospíchá pryč. „Skvělý.“ Přehlédnu ten dav, který se valí kolem mě, zatímco já tu stojím uprostřed chodníku jako blázen. „Vítejte v Londýně,“ povzdechnu si a ramena mi poklesnou.

Přejdu silnici a zajásám, když na rohu zahlédnu mapu. Trvá mi pár vteřin, než zjistím, kde jsem, dalších pár vteřin, než najdu svůj cíl, a jen nanosekundu, než si uvědomím, že mi bude trvat víc než patnáct minut, než tam dojdu, respektive než se tam dobelhám. V nohou mi tepe. Dnešní pohovor je na skvělé místo – hledají osobní asistentku kurátora v aukčním domě. Dokonalé místo pro mě, a já tam zkrátka nemůžu přijít pozdě.

Vrhu se do silnice a mávám rukou jako blázen, v moři černých aut hledám volný taxík. Neon jednoho z nich začne blikat, auto se proplete zácpou a zastaví vedle mě u obrubníku.

Seskočím z chodníku a sáhnu po klice, dál se ale nedostanu. „Au,“ vykřiknu, v boku ucítím náraz a ztratím balanc. Zapotácím se u okraje chodníku a ty zatracené lodičky, které mi zneprjemňují celé ráno, teď jednoznačně určí můj osud.